Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Men dersom nogen av eder fattes visdom, da bede han Gud, som giver alle gjerne og uten at bebreide, saa skal den gives ham. (Jakobs brev 1, 5).

NR. 8 | 15. APRIL 1924 | 3 AARG.

PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNGS MISSION TIL ENGLAND.

(1839—1841. Alder 38—40).

AV **PRESTON NIBLEY** i «IMPR. ERA».

OVERS. AV **BORGHILD NILSEN.**

II.

Den 15. og 16. samme maaned blev der holdt en konferanse for kirken i Preston. Brigham raporterer dette til profeten, og skriver saaledes:

«Til præsident Joseph Smith og raadgivere: Kjære brødre! Ved at gjennemlæse dette brev fra vor konferanse her, vil de faa et indblik i hvad vi gjør i dette land. Hvis du ser noget i denne sak der ikke er korrekt, ber jeg dig, i den Herre Jesu navn, at gi mig tilkjende Herrens vilje med hensyn til os. Jeg er saa villig til at gjøre Herrens vilje og motta raad av mine brødre, og være en tjener i kirken, som jeg nogengang har været i mit liv. Men jeg kan fortælle dig, at jeg ønsker jeg var hos mine gamle venner. Jeg liker nye venner ogsaa, men jeg kunde ikke skilles fra mine gamle for dem.

Med hensyn til sangbøkerne, saa fandt vi ut, da vi ankom hit, at brødrene hadde lagt tilside deres gamle sangbøker, da de ønsket nye. Ti bibelen, religionen og alt er nyt for dem. Da jeg fik bedre rede paa hvordan det ville være at faa bøker tilsendt hertil fra statene (U. S. A.), fandt

jeg ut, at tolden herfor er saa stor, at det ikke lønner sig at ta dem derfra.

Jeg forventer din gunst, eller med andre ord, et brev fra dig, saa jeg kan høre hvordan mine gamle venner har det. Jeg haaper at kunne forbli at være din ven, gjennem livet og i evigheten. Som altid. *Brigham Young.*»

Jeg vil ikke forsøke at regne op den store fremgang der fulgte med Brigham og hans ledsager paa deres Englands-mission. Det var et under hvorledes veien aapnet sig for dem, og den iver hvormed folk lyttet til og trodde deres budskap. Hvis nogen vilde stanse for at overveie og betrakte dette, at disse unge mænd bokstavelig arbeidet deres vei frem til England, syke og under daarlige forhold, efterat ha tilbragt mere end seks maaneder paa deres reise, og ankom som ensomme fremmede til et fremmed land, maa man tilskrive Herren æren for deres fremgang ved hans ledende haand. Brigham forblev i England nøiagtig et aar og seksten dage, men aldrig har saa meget været utrettet i kirkens historie, av et lignende antal ældster.

Senere i tiden var han glad i at omtale denne sin Englands-mission. Jeg fandt følgende utdrag av en tale holdt i Salt Lake City den 31. august 1856:

«Sammen med nogen av de tolv var jeg sendt paa en mission til England i 1839. Vi drog fra vore hjem uten pung eller taske, og de fleste av de tolv var syke, og de som ikke var syke da vi reiste, blev syke paa veien til Ohio. Broder Taylor var nær ved at dø paa veikanten, skjønt han døde ikke. Jeg var ikke istand til at gaa ned til elven, ikke saa langt som rundt dette kvartal, nei ikke halvdelen saa langt. Jeg maatte ha hjælp for at gaa ned til elven for i en baat at sætte over den. Dette var omtrent vor stilling. Jeg hadde ikke engang en frakke. Jeg tok et litet sengeteppe fra reisesengklærne og dette gjorde tjeneste som frakke mens jeg reiste til staten New York, hvor de gav mig en frakke av grovt stof. Saaledes drog vi til England, til et fremmed land, for at opholde os blandt fremmede.

Efterat vi var ankommet til England planla vi at gi ut et blad, men vi hadde ikke en penny at begynde med. Jeg

hadde saavidt nok til at kjøpe en hat og betale min reise til Preston, ti fra jeg forlot mit hjem, hadde jeg brukt en lue som min hustru hadde syd av et par gamle benklær. De fleste av os var aldeles uten midler til at kjøpe endog de nødvendigste ting.

Vi reiste til Preston og holdt vor konferanse og besluttet at utgi et blad. Broder Parley P. Pratt forlangte det privilegium at utgi det, hvilket vi tilstod ham. Vi besluttet ogsaa at trykke 3000 sangbøker, skjønt vi ikke hadde en cent at begynde med, og var desuten fremmede i et fremmed land. Vi valgte broder Woodruff at reise til Herefordshire, og jeg ledsaget ham paa reisen dithen. Jeg skrev til broder Pratt om underretning angaaende hans planer, og han sendte mig sin plan der gik ut paa, at saasnart vi hadde et tilstrækkelig antal abonnenter og penger nok til at begynde med, vilde han gaa igang med det. Hvor længe vi maatte ha ventet paa dette, vet jeg ikke, men jeg skrev til ham at han skulde utgi 2000 eksemplarer og jeg skulde greie utgiftene. Jeg laante 250 pund av søster Jane Benbow og 100 av broder Thomas Kington, og reiste tilbake til Manchester, hvor vi trykket 3000 sangbøker, og 5000 Mormons Bøker, og utga 2000 «Millenial Star» i maaneden, og i løpet av sommeren utdelte vi seksti tusen skrifter. Jeg betalte ogsaa fra fem til ti dollars uken for mit logi, og leiet et hus for broder Willard Richards og hans hustru som kom til Manchester, og underholdt dem. Jeg ga ogsaa 60 pund til broder P. P. Pratt for at faa hans hustru fra New York. Jeg begyndte ogsaa emigrationen det aar.

Jeg var der et aar og seksten dager med mine brødre av de tolv, og gjennem denne tid betalte jeg mine klær selv, med undtagelse av et par benklær, som en søster i Liverpool ga mig, straks efter vi ankom dertil og som jeg høilig trængte. Jeg sa til brødrene i en av vore samtaler, at de behøvet ikke at tigge, for om de trængte noget, vilde søstrene forstaa det. Disse søstre tok fat og benklærne kom.

Jeg betalte tre hundrede og otti dollar for at faa arbeidet sat igang i London, og da jeg kom hjem til Nauvoo, skyldte jeg ikke nogen saameget som en «forthing» (¼

penny). Broder Kington fik sine penger igjen av de bøker vi lot trykke, og søster Benbow, som reiste til Amerika samme aar, efterlot nok av sine venners navne til at ta imot de 250 pund, hvilket beløp blev dem betalt, skjønt jeg hadde hendes løfte om at hun ga dem til kirken.

Vi efterlot os bøker til en værdi av to tusen femhundrede dollars i missionskontoret, betalte vor reise hjem, og betalte omtrent seks hundrede dollars til emigration av nogen fattige der holdt paa at sulte ihjel, foruten at ha git ut de seksti tusen skrifter, og dette, skjønt jeg ikke hadde en «sixpence» da vi ankom til Preston, og jeg vet ikke om nogen av de tolv hadde heller.» (J. D. 4 : 37).

Ingenting kunde illustrere bedre end ovenstaaende præsident Youngs ledelse, hans forretningssans og drivkraft til at faa tingene utført. Men, om end hans personlige dyktighet var stor, finder jeg at hans tid altid var til hans himmelske Faders vilje. Da han forlot Liverpool den 20. april 1841 for at vende hjem fra sin mission, beretter han følgende i sin journal:

«Det var med et hjerte fyldt av taknemmelighet til Gud, min himmelske Fader, at jeg erkjendte hans handlemaate med mig og mine brødre av de tolv gjennem det foregaaende aar av mit liv, som jeg hadde tilbragt i England. Det syntes isandhet at være et mirakel at se hen paa kontrasten mellem vor landing og vor avreise fra Liverpool. Vi landet om vaaren 1840 som fremmede i et fremmed land, og pengeløse, men formedelst Guds naade, hadde vi vundet mange venner, oprettet grener av kirken i næsten hver nævneværdig by i Storbritannien, døpt mellem syv og otte tusen — trykt 5000 Mormons Bøker — 3000 sangbøker — 2500 med eksemplarer av «Millenial Star» og 60 000 skrifter og emigreret til Zion 1000 sjæle, og oprettet en vedvarende skibskontrakt der vil være til stor velsignelse for de hellige, og har efterladt en sæd av den evige sandhet i mange tusen hjerter, der vil frembringe frukt til Guds ære og herlighet, og dog har vi ikke manglet noget at spise og drikke, eller at klæ os med. I alle disse ting erkjender vi Guds haand.» (Ms. 26, 7).

Reisen hjemover varte i 30 dager. De seilte med seil-

skibet «Rochester», og Brigham og hans ledsagere ankom til New York den 20. mai. Herfra gik turen hjemover, ned til Pittsburg, gjennem Ohio til Cincinnati med baat og derfra til Nauvoo, hvor de ankom 1. juli. Under denne dato skriver Brigham i sin journal: «Vi ankom til Nauvoo og var hjertelig mottat av profeten Joseph, vore familier og de hellige.» (Ms. 26, 71).

DEN MATERIELLE ILD.

AV ANTON E. EVENSEN, KRISTIANIA GREN.

Og I skulde nedtræde de ugudelige, ti de skulde være aske under eders føtters saaler paa den dag, jeg skaber, sier Herren Herskarenes Gud.

(Mal. 4, 3).

I sandhet dette var Herrens egne ord talte ved profeten Malakias' mund. «De ugudelige skulde nedtrædes og være aske under de utvalgtes føtter paa den dag jeg skaber,» sier Herren. Hvad er det for en dag som her hentydes til? Har ikke Gud fuldført sit skaberverk? Blev det ikke fuldendt paa den 6te dag som skrevet staar? Skabtes ikke himlen og jorden, mennesket og alt hvad der tiltrengtes?

Jo, skaberverket var fuldført og Gud saa ogsaa at alt var saare godt. Men formedelst menneskenes ugudelighet blev jorden forbandet. Derfor skal himmelen og jorden bli ødelagt ved ild. Og paa *den dag* da alt ugudeligt er opbrændt til aske, vil Gud Herren danne en ny himmel og en ny jord, som skal beboes av rene og ophøiede mennesker. Ti jorden skal opbrændes ved ild, likesaa bokstavelig som syndefloden i Noah's dage. Og det er her som opfatningerne er forskjellige. De fleste mennesker mener at saadant vil foregaa paa en aandelig maate. Men dette ligger i skyggen av min intellektuelle synsrand. Vi vil se av følgende hvorledes vi kunne opfatte dette. Spørsmaalet er: skal jorden opbrændes ved aandelig eller materiel ild? Det første vi da maa gi akt paa, naar vi læser de forskjellige skriftsteder er, at trække skille mellem de direkte

henvisninger og det billedlige, f. eks. *som* en ild, *lik* en ild. Hans aasyn var *som* en ildslue, *som* en sjø av ild og svovl o. s. v. Dette er billedlig fremstillet. Men læser vi: «Ti med ild skal Herren holde dom». (Esa. 66, 16, se ogsaa 51, 6). Herrens dag skal komme som en tyv om natten og da skulde himlene forgaa med stort bulder; men elementerne skulde komme i brand og opløses og jorden og alt hvad der er paa den skal opbrændes. (2 Pet. 3, 10).

Disse fremstillinger gir os et saa klart og tydelig syn paa fremgangsmaaten, som vi med al ret kan gjøre krav paa. Bibelen, fortolket aandeligt, falder mere i menneskenes smak, de forsøker derved paa en feig maate at undra sig de fysiske lidelser der er en følge av et ugudeligt levnet. Og de bedrar sig selv med at forflytte begivenheterne til en anden sfære, hvori de staar fuldstendig blottet for al følsomhet og forstaaelse. Dette er desværre menneskeligt. Den aandelige fortolkning av bibelen har da ogsaa været praktisert i alle slekter og vil vedbli indtil enden. Da Noah ropte omvendelse til den paa avveie ledede slekt, da han prædiket omvendelsens daab til syndernes forladelse. Da han advarte dem fra straffedommene (syndefloden), som skulde komme over dem. Tror de ikke da, at menneskene saa med ringeaktende eller medlidende blikke paa denne stakkars enfoldige mand, der kunde tro paa og belære dem, der besad saa stor visdom, at der skulle komme en flod av naturligt vand! Nei. Noah du daare, dette er for galt. Og menneskene omvendte sig ikke. Floden kom, det naturlige, det materielle vand, og rev dem alle bort. Slik som det var i Noahs dage, skal det ogsaa være i menneskets søns tilkommelsesdage. De aktet ikke paa Herrens befaling før det var forsent. Skulde da ikke dette være os et godt forbillede. Jo, Gud sætter dette ogsaa som saadan for os, at vi maa være beredte paa, hvad der vil komme, at vi maa forvente disse ting, saa at vi har olje paa vore lamper, færdig at gaa brudgommen imøte. Vi maa ikke være blinde for, at i alle ting og tider, hvor Gud har handlet mot menneskene, det være sig straffedomme eller utryddelse, saa har dette ikke foregaat paa nogen aandelig, men paa en fuldt ut naturlig, materiel maate. Hvordan gik

det ikke Sodoma og Gomorra, blev disse steder ødelagte ved Guds aands ild? Nei, Gud lot det regne *ild* fra himlen og stederne blev fuldstændig opbrændte. De ugudelige blev aske under en anden slekts føtter. Men det skal gaa Sodoma og Gomorra taaleligere paa Guds hevns dag, end den slekt som da lever. Ti de himle og den jord som nu er, opbevares ved det samme ord til ilden, bevaredes til dommens og de ugudelige menneskers fordærvelses dag. (2. Pet. 3, 7).

Efter hvad vi har læst i det foregaaende, skulde vi ikke være forvildet angaaende Guds handlemaate med jorden og menneskene i den siste tid og de ugudeliges opbrændelse. Ti hvorledes skulle ellers jorden bli renset fra alt ugudeligt? .Ti hver krigssko, som er baaret i slagets tummel, og hvert klædebond, som er sølet i blod, skal *opbrændes*, en føde for ilden. (Esa. 9, 5, se ogsaa Aab. 18, 8). Han skal la det regne snarer over de ugudelige; ild og svovl og et vældigt stormveir skal bli deres bægres del (Sal. 11, 6). Ti tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre en stor adskillelse iblandt folket og de ugudelige vil han utrydde, men han vil spare sit folk. Ja, om det end sker, at han maa utrydde de ugudelige ved *ild.* (2. Nephi 30, 10).

Og hvor salige er ikke de, som har arbeidet med nidkjærhet i hans vingaard, og hvor forbandet er ikke de, som skulde utkastes til deres eget sted og verden skal opbrændes ved ild. (Jakob i Mormons Bok 6, 3 og 5, 77).

En fremragende engelsk teolog skriver angaaende samme: «Ild kommer ned fra Gud av himlen. Jorden aapner sig. De vaaben, som er skjult i deres dyp, drages frem. Fortærende flammer vælder ut fra hver eneste gapende kløft. Selve klipperne antændes. Den dag er kommen der skal brænde som en ovn.» Han sier videre: «Mens jorden indhylles i den fortærende ild, bor de retferdige tryggelig i den hellige stad. Ethvert spor av forbandelsen utslettes, *den ild som fortærede de ugudelige har renset jorden.*»

Parley P. Pratt skriver i sin bok, en advarselsrøst, s. 67: «Alle de ugudelige skulde utryddes av jorden, ved Guds store straffedomme *og ved ild* paa hans tilkommelsesdag, saa at jorden ved ildens makt blir befriet fra alle sine ugudelige beboere, likesom de fordum utryddedes med vand.»

Videre skriver han, se s. 53: «Ti uaktet en tidligere Pakt vel kunde være blit brudt, saa er dog ingensinde alle jordens beboere, paa nogen faa nær, blit ødelagte ved ild, fordi de har brudt nogen pakt! *Men disse ødelæggelser skal ske med ild, likesaa bokstavelig som floden i Noahs dage,* og den vil fortære baade prester og folk paa jorden, og det fordi de har brudt evangeliets pakt med dets love og ordinanser! Ellers maa vi anskaffe os en ny utgave av bibelen og utelate det 24. kapitel av Esaias.

Skulde der være dem som efter alle disse beviser fremdeles fastholder sin mening om en aandelig tilintetgjørelse, vil jeg tilslut faa stille følgende spørsmaal: Hvorfor benyttet Gud det materielle vand ved utryddelsen av jordens ugudelige mennesker i Noahs dage? Og ild til at utrydde Sodomas og Gomoras ugudelige indbyggere, naar det kunde foregaat paa en aandelig maate? Hvorfor lot han staten Moroni synke i havets dyp, saa dets indvaanere druknet? Og staten Gilgal, sier Herren, har jeg ladt synke i jordens dyp og dets indvaanere er deri begravet i jordens avgrunde. Likeledes staterne Onihah og Mocum, Gadiandi, Gadiomnha og Gimgimno har jeg latt synke og indvaanerne deri er begravne i jordens avgrund, for at skjule det ugudelige for mit aasyn, sier den Herre Gud. Hvorfor lot han staterne Zarahemla og Jakobugath (der beboedes av Kong Jakobs folk) opbrænde ved ild? Hvorfor har Gud igjennem alle tidsaldre benyttet sig av disse materielle midler til at fremme sine hensikter? Og ikke i et av disse tilfælder ad aandelig vei?

Nei, derfor at Gud er den samme idag som igaar og til evig tid og vil saaledes benytte de samme midler saa længe der findes ugudelighet paa jorden. Vær derfor beredte paa de dage, da Gud vil utøse sin vredes skaaler. Ti da vil verdens store, vise, hofmodige og stolte faa erfare, at Jesus er Kristus den evige Guds søn som er git al makt i himlen og paa jorden. Da vil frykt beta menneskene og som dikteren Henrik Wergeland sier: «I slikt et veir faar du bønner, o Gud.«

REISEBREV.

Søndag den 9. mars reiste bestyrelsen for Kristiania grens ungdomsforening en tur til Drammen, hvor vi hadde anledning til at overvære grenens søndagsskole og aftenmøte. Det var ikke mange barn i søndagsskolen, men de som var, var flinke. De utførte et godt program og de utviste opmerksomhet og lærvillighet. — Ved slutningen av skolen fik broder Henrik P. Porsbøll anledning til at si nogen ord og uttalte sin glæde i sammen med de øvrige søskende at ha anledning til at besøke Drammens gren. Han opmuntret barna til fortsat fremgang.

Om aftenen kl. 6 blev der avholdt møte. Møtet som var avertert var godt besøkt, saa der var fuldt hus, hvorav omtrent halvparten var fremmede. Vi hadde der anledning til at utføre et program under ledelse av brødrene Ingv. Johansen og Einar Antonsen Strand. Programmet bestod av sang, deklamation og taler. Søster Katinka Bisjord talte over emnet: «Hvorfor er jeg en Siste Dages Hellig?» og broder Henrik P. Porsbøll talte over betydningen av ungdomsforeningens arbeide. Følgende brødre talte og bar sine vidnesbyrd: Henry Larsen, Otto Gebhardt, Hilmar Simonsen og Reidar Jacobsen.

Broder Ingv. Johansen uttalte sin glæde over at ha besøk fra Kristiania og ønsket gjerne vi snart kom igjen. Han overbragte en hilsen fra søskende i Drammen til alle søskende i Kristiania.

Vi tilbragte en meget god tid der, søskende viste os stor venlighet, hvorfor vi bringer dem en hilsen og tak. Vi reiste hjem med siste tog om aftenen — om end trætte, dog glade og fornøide over denne tur.

Reidar E. Jacobsen, Kristiania gren.

Likesom klippen gav vand, da den blev berørt av Moses stav, saaledes strømmer angerens taarer, naar det angergivne hjerte berøres av Guds frykt og kjærlighet.

BELØNNINGEN,
OM DEN IKKE SEES ER DOG SIKKER.
AV GEORGE HENRY NORMAN.

«Goddag søster Garratt, det glæder mig at se Dem paa søndagsskolen. Har De været syk?» — «Nei,» sa søster Garratt, «jeg har bare været hjemme fra møterne.»

Ældste Norton, som hadde været en skarp iagttager av den menneskelige natur hele sit liv, la merke til hendes svar, og forstod, at der var en grund for hendes fraværelse. Ved videre spørsmaal fandt han ut, at hun hadde været litt misfornøiet. Søster Garratt sa: «Jeg har git saa meget til kirken, men har faat saa lite ut av det; jeg har kommet her søndag efter søndag, i regnveir og solskin, vinter og sommer, jeg har opfyldt min plads som lærerinde, og dog ser det ut til mig, som om jeg ingen fremgang har gjort — det ser snarere ut til at barna blir mere urolige i klassen.» — Ældste Norton sa: «De sier at De har git en god del til kirken, men faat saa lite ut av det? Vel, det er i dette punkt at De har tat storlig feil; lik mange andre der har været i samme stilling som Dem selv. At arbeide for at opnaa en løn er et godt princip her i livet; det tilskynder os at gjøre de ting som ellers under vanlige forhold ville ha været tunge for os at utføre. Men den løn vi mottar av mennesker er kun overfladisk og varer bare en viss tid. Her i livet faar menneskene deres goder, idet de «prædiker for løn, deler for penger og dømmer for belønning,» og de staar paa gatehjørnene for at sees av mennesker. Sandelig, de har deres løn. Pliktens sti er en sikker sti, men sommetider er denne sti meget haard og besværlig. Vi er omringet av «en skare vidner» som optegner vort arbeide og kjærlighet.»

«Ja,» sa søster Garratt, «jeg er fuldt enig med Dem i hvad De har sagt, men det ser ikke ut for mig, som om jeg har faat meget ut av mine anstrengelser, og at gjennemgaa de samme regler hver søndag synes rent at være forfærdelig for mig.»

Ældste Norton: «De sa at De ikke synes at ha faat noget ut av Deres anstrengelser? Kanhænde dette er med

hensyn til Dem selv, men har De nogengang tænkt paa Deres elever? Har de mottat noget av Deres anstrengelser? Er det kanhænde ikke mulig at Deres nærværelse er en inspiration til dem, til at gjøre det som er ret? De er medlemmer av kirken formedelst daab, og vor himmelske Faders barn, og det er mulig at en fremtidig leder av kirken er i Deres klasse. Og Deres pliktopfyldelse som lærerinde har git Dem tillid til hvad De lærer, og eftersom de vokser op, vil denne tillid bli sterkere, indtil det forblir et sterkt vidnesbyrd om Kristi evangelium og til de principer de lærte i deres søndagsskoleklasse.

Menneskets løn kan sees, men den løn som kommer fra Gud er sommetider usynlig for os her i kjødet. Vi maa vandre løpet med taalmodighet. Løpet er ikke for den raskeste, men for den som forblir trofast til enden. Her er de helliges taalmodighet aabenbaret. Vi skulle ikke bli utaalmodige om vi ikke straks kan se frukterne av vort arbeide, ti kanhænde Paulus planter, Appollos vander, men det er Gud som gir veksten. Og nu, søster Garratt, ta mit raad: kom til Deres søndagsskoleklasse og lær barna de tydelige sandheter i Jesu Kristi evangelium, og i de kommende aar vil de velsigne Dem. Og om De er trofast vil Deres løn bli Dem tildelt ved det store opgjør: «Vel gjort du gode og tro tjener — — — gaa ind til din Herres glæde.»

Fra «Improvement Era» ved B. N.»

EN KORT BERETNING OM PARLEY P. PRATT.

Parley P. Pratt var født den 12. april 1807 i Burlington, Otsego County, New-York. Han blev døpt av Oliver Cowdery den 1. september 1830 i Seneca-dammen.

Han hadde tidligere tilhørt Campbelliterne og var en prædikant for denne sekt der var grundlagt av Alexander Campbell, og Sidney Rigdon var ogsaa en av deres øverste medlemmer. Denne sekt var gaat ut fra Baptisterne og hadde deres virkefelt i og omkring Kirtland—Ohio, og ved breddene av elven Erie. Straks efterat Pratt hadde forenet

sig med denne sekt, bestemte han sig for at tilbringe sit liv ved at virke for denne sak, og reiste i august 1830 østover, efterat ha solgt sit hjem i Ohio. Det var paa denne tur han først saa Mormons Bok, i hvilken han straks blev meget interessert. Han reiste for at opsøke profeten Joseph, men da han ikke var hjemme, besøkte han hans bror Hyrum Smith, som ledsaget ham til Fayette, hvor han blev overbevist om guddommeligheten av Josephs mission og blev døbt. Han reiste videre østover og omvendte sin bror Orson, der senere blev en storartet apostel og en av pionergrundlæggerne av Utah. Han reiste derefter vestover igjen og traf profeten Joseph i Manchester. I oktober 1830 fik Joseph en aabenbaring om at sende missionærer til Lamaniterne og Parley P. Pratt var en av de som blev sendt. Paa deres vei opsøkte Pratt sin tidligere lærer Sidney Rigdon og forklarte for ham den nye lære han hadde fundet og Rigdon tillikemed Edward Partridge og Newel K. Whitney der senere blev de to første biskopper i kirken, forstod at de ingen ret hadde til at forrette i Herrens tjeneste, da de ingen fuldmakt hadde dertil og at de heller ikke var døbt paa den rette maate, og de blev derfor døbte av Pratt og hans ledsagere. Disse missionærer maatte prædike baade nat og dag for interesserte tilhørere og efter 2—3 ukers forløp hadde de døbt 127 personer, hvilket antal straks forøkedes til tusener.

I 1839 blev Pratt valgt til apostel og i 1840 blev han kaldt paa mission til England og reiste dertil sammen med Brigham Young og flere. Vi vet han her utførte et storartet arbeide og var som før nævnt redaktør for «Millenial Star», hvis første nr. utkom den 27. mai 1840.

KIRKENS HALVAARIGE KONFERANSE

vil nu bli avholdt i juni maaned. Præsident David O. McKay fra England vil antagelig overvære konferansen. Den bestemte tid vil senere bli bekjendtgjort.

A. Richard Peterson,
præsident for den norske mission.

MISSIONSRAPPORTEN

for de første 3 maaneder utviser et meget glædeligt resultat, idet der er tillagt kirken ved daab 21 personer. Av bøker er utdelt 137 og av skrifter 15 206. Der er avholdt 428 møter og 487 evangeliesamtaler. — Der er 3 konferanser og 14 grener samt 8 missionærer. — 2 medlemmer er avgaat ved døden.

DAAB.

Torsdag 27. mars blev i Kristiania gren Karl Gustav O. Rosander døbt av ældste Ernest A. Jørgensen. Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson.

Lørdag 5. april blev følgende personer døbt av missionspræsident A. Richard Peterson: Hjalmar Johansen, Clarens Evensen og Ragnhild Eugenie Kristiansen. — Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsidenten samt ældsterne Ernest Jørgensen, J. Leland Andersen og Henrik P. Porsbøll.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR MAI.

Korlæsning:

Lyder eders veiledere og værer dem hørige, ti de vaaker over eders sjæle, som de der skulde gjøre regnskap, at de kunne gjøre dette med glæde og ikke sukkende. (Hebr. 13, 17).

Sakramentverset:

Dette brød som nydes her, til erindring om mig er,
Kalken ogsaa minder dig, om mit blod utgydt for dig.

Fastedag-leksen:

Hvorfor tror jeg at jeg skulde ære og adlyde kirkens ledere?

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.
Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

18. Zions land grundlægges.

I juni 1831 blev den fjerde general-konferanse avholdt i Kirtland. For lidt over et aar siden var kirken oprettet med 6 medlemmer, og nu talte den 2 000. Profeten Joseph presiderte over konferansen. Dette var ogsaa en herlig tid for de hellige. Herren utgjød sin aand over dem, og de saa og hørte vidunderlige ting. Joseph var fyldt av profetiens aand. Han sa at Johannes den aabenbarer var hos de 10 tapte stammer paa denne tid og beredte dem til at vende tilbake til deres fædres land. Ved denne konferanse blev endel missionærer utvalgt og sendt ut, to og to, for at prædike evangeliet. Herren bad Joseph og Oliver Cowdery at reise til Missouri. Han sa til dem, at om de vilde forbli trofaste, skulde han aabenbare for dem stedet hvor staden Zion, det nye Jerusalem, skulde bygges. Formedelst dette løfte, reiste Joseph og endel av brødrene fra Kirtland den 19. juni 1831. De kjørte i vogner til Cincinnati, Ohio. Herfra reiste de med baat til Louisville, Kentucky. Her maatte de vente i tre dage paa en baat som kunde ta dem til St. Louis. Efter at ha hvilt en kort tid i St. Louis besluttet Joseph og fire av hans brødre at gaa gjennem hele staden Missouri. Efter at ha gaat næsten 300 eng. mil, ankom de til Independence. Her blev de forenet med Oliver Cowdery og endel andre missionærer. Dette var et glædeligt møte, for Joseph hadde ikke set disse brødre siden de drog paa deres mission til Lamaniterne. Straks efter at Joseph og hans ledsagere ankom til Jackson County, Missouri, opfyldte Herren sit løfte. Han bekjendtgjorde for dem, at stedet hvor Zion skulde bygges var der hvor Independence nu er bygget. Han befalte at de hellige skulde kjøpe op landet i og utenom stedet og at samles

derhen saasnart som mulig. Han aabenbaret ogsaa stedet hvor det store tempel skulde bygges til hans navns ære. Faa dager efter ankom de hellige fra Colesville gren til Independence. De skuet med glæde Zions land. Det var i sandhet et yndigt sted; mil paa mil av rikt prærieland laa utstrakt for dem. Vilde blomster av næsten alle slags fyldte luften med deres deilige duft. Der var store skoger med godt tømmer. Der var ogsaa fuldt op av bøffelokser, elg, daadyr, bjørn, ulv bæver og mange andre mindre dyr. Der var ogsaa en masse vilde fugle, indbefattet kalkun, svaner og ænder. Den 2. august 1831 var profeten Joseph med at lægge den første tømmerstok, som medlemmerne av Colesville gren la, for at bygge et hus som en grundlæggelse av Zion. Dette var i byen Kaw, omtrent 12 eng. mil vest for Independence. Tømmerstokken blev baaret av tolv mænd til ære for de tolv Israels stammer. Derefter blev landet indviet av Sidney Rigdon som et samlingssted for de hellige. Dagen efter drog Joseph, ledsaget av Sidney Rigdon og Edward Partridge, N. N. Phelps, Oliver Cowdery, Martin Harris og Joseph Coe, til et sted lidt vest for Independence og her indviet profeten en grund for Herrens tempel. Den første konferanse i Zions land blev avholdt den 4. august 1831 i broder Joshua Levis hjem. Den 19. samme maaned forlot Joseph og ti av brødrene de hellige og drog til Kirtland, hvor de ankom den 27. august. De hadde nu været fraværende litt over 2 maaneder og hadde gaat 2 000 eng. mil. (Fortsættes).

Høstløvets dans.

Der var en stor oplevelse ute i skogen. Alt løvet pratet sammen. Det var hvisket noget om at Jak Frost skulle komme, og de besluttet at holde selskap for ham. Saa bad de ham komme og male deres klær.

Nordenvinden blaaste og Jak Frost kom pludselig med stor hast. Han malte deres klær røde og gyldne. Vinden blaaste lidt haardere, og da begyndte festen. De danset og sang hele natten indtil de var trætte, og da krøp de under nogen busker og la sig til at sove.

10 aar. *Mary Wells,* Salt Lake City.

I GETSEMANE.

Hin time i Getsemane
Jeg aldrig glemme kan,
Hvad Du for mig, o Frelser, led,
Ei fatter min forstand.

Da Du blandt havens pinjetrær
I natten vandret om,
Og Judas under faklers skjær
Som feig forræder kom.

Da tyst Du knæled' ned i løn
Fjernt fra disciplene
Og bad i sjæleangst den bøn:
«Min Gud, din vilje ske!»

Da Du, som hadde guddomsrang,
Dog lydig bad: «Abba!»
Og gik den siste tunge gang
Paa vei til Golgatha.

For mig har Du forsaget alt,
Stor var din kjærlighet.
Og dog jeg dybt i synden faldt,
Jeg, for hvis skyld Du led.

O, skulde, Frelser, blive kold
Min kjærlighet til Dig,
Saa mind mig om Getsemane
Og hvad Du led for mig.
Jeg glemmer ei
Jeg glemmer ei din vé,
Da Du Dig bøied ned paa knæ
Hist i Getsemane.

INDHOLD:

Præsident Brigham Youngs mission til England. — Den materielle ild. — Reisebrev. — Belønningen. — En kort beretning om Parley P. Pratt. — Kirkens halvaarige konferanse. — Missionsrapporten. — Daab. — Søndagsskolens program for mai. — Barnas avdeling. — I Getsemane.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

Brødrene Jørgensens boktrykkeri A/S, Kristiania.